

ВАСИЛ ЦОНЕВ
ЛОВЕЦЪТ НА
ПРИКЛЮЧЕНИЯ

chitanka.info

Седях на моето мостче, когато се чу изстрел и върху главата ми падна нещо пърхащо.

— Предай ми кондора! — изрева някакъв страшен глас.

— Първо — казах, като вдигнах убитата патка — това не е кондор, а патка, и второ, тя дори не е дива, а е питомна и ще има да патиш за тая работа.

— Така ли?

Човекът, на когото принадлежеше гласът, първо показва димящата си пушка иззад брезичката, а сетне се показва и сам. Беше облечен в някаква смесица от дрехи на космонавт и изследовател на Африка от края на осемнадесетото столетие.

— А къде е кондорът?

— Кондори в Овча купел няма — отвърнах аз.

Човекът изсумтя мрачно и плю с известна доза подозрение пред себе си.

— Така говорят — процеди той. — Но това трябва да се провери.

— Пази се! — изкрещя изведнъж и с всичка сила се плъосна в рекичката.

Огледах се, но забелязах, че няма от какво да се пазя.

Човекът подаде едно око над водата, сетне и края на устата си.

— Имрибrrrrпрубршшт.

— Моля?

— Не чу ли какво ти казах? — изкрещя този път ясно човекът.

— Ти каза „имррибrrrrпрубршшт“.

— Така ли! — учуди се човекът. — А аз мислех, че ти казах: „Пази се, защото това мостче е от типа на тези, които обичат най-много леопардите“.

— Може и това да си казал — съгласих се аз, — но устата ти беше пълна с вода, та чух само „имрибrrrrпрубршшт“.

— Хм — усмихна се загадъчно човекът, като излезе на тревата и се изтръска от водата, — бих казал, че това е някакъв особен кодиран език.

— Моля?

— И това ли не знаеш? — учуди се той. — Явно не четеш библиотека „Научна фантастика и приключения“. Кодиран език значи — едно да говориш, а друго да се разбира. Например казваш „ряпа“, а се разбира „сутринта в три часа закопайте трупите“.

— Майчице! — плеснах с ръце аз.

— Мръсна работа — кимна човекът, — като чуеш такива неща, по-хубаво си стой настрана.

Озърна се и каза загадъчно:

— Светът е пълен с неизвестности. Львови, тигри, летящи чинии, снежни човеци, рибонуклеинови киселини, аспержи и какво ли не. Страхотии. Ето — ти си мислиш, че седиш на обикновено дървеничко мостченце, а дори и хабер си нямаш, че това е най-удобната площадка за акостиране на космически летящи чинии.

Огледах мостчето и забелязах:

— Струва ми се, че тук по-скоро биха могли да акостират летящи вилици и лъжици. Дори за една обикновена супена чиния няма място.

— И ги говориш едни — вдигна рамене човекът. — А за Дирак чувал ли си? А за антиматерията? А това, че цяла галактика може да се побере в една формула и цялата ни земя — в една точка от молив? Претворяване, трансформация, трансцеденталност?

Щракна с пръсти:

— Е, това е.

Вдъхна въздух в ноздрите си:

— Мислиш, че поемаш въздух, а те благодарение на хитро измислени формули са се смалили до такава степен, че влизат в дихателната ти система и започват едно любопитно пътешествие из алвеолите ти. За това дори филм имаше, а ти шега си играеш.

— Пържола — каза внезапно човекът.

— Моля?

— Обикновена пържола — добави той, като се облиза, — препечена, със сос, черен пипер и солчица. А всъщност кое ти гарантира, че това не е океан от микрогалактики, в които има слънца и планети, в които живеят разумни същества? И кое ти гарантира, че нашата галактика не е част от някаква огромна пържола, която в момента нагъва някакъв гигант, за който ти дори и понятие си нямаш?

Ритна една консервена кутия и процеди:

— Шега сме ний в ръцете на природата.

Изсмя се:

— Нямало кондори. Всичко било вече изкопаемо. А в дакарското крайбрежие намериха вид риба, за която смятаха, че е изчезнала преди 50 милиона години.

Почеса главата си:

— Може би в случая действително да съм убил патка, и то питомна, но следващия път ще убия я кондор, я киви-киви.

Облегна се на брезичката и помръдна с крака:

— Това ми се случва често. Тръгна на лов за лъвове и какво мислиш удрям?

— Котка?

— Хиена.

— Хиени в Овча купел няма.

— Мислиш си. Довчера и шарка нямаше, а на улица „Аврам Петров“ 15 вече виси надпис: „Строго забранено влизането! Шарка“.

— Е, има малка разлика между шарките и хиените.

— Разликата е една и съща — каза многозначително човекът, — ето например на улица „Аврам Петров“ 3 живее един, за който всички мислят, че е порядъчен и обикновен. От двадесет години е счетоводител, а всъщност знаеш ли какъв е той?

— Знам — отвърнах, — това е чичо ми.

— Може и да ти е чичо — вдигна рамене човекът, — но е шпионин.

— Я!

— Така е — въздъхна човекът, — отдавна го наблюдавам. Как пък не направи нещо различно, поне веднъж да се беше напил. А той — все едно и също. Двадесет години. Съвсем нормален, съвсем порядъчен. И защо всичко това? Не ти ли идва наум?

— Защото си е такъв.

— Глупости — махна с ръка човекът. — Той е някакъв Зорге, но на коя страна, не ми е ясно. Ще се занимава някой ден с него.

— А не те ли е страх, че някой ден ще си изядеш боя, като биеш чужди патки и подозираш добри хора?

— Като нищо — съгласи се човекът, — но това са догадки, съмнения. Всичко трябва да се провери, да се осмисли. Може и бой да падне, а може и орден. Колко хора така са станали известни. Ето Колумб например — тръгна да търси една нищо и никаква Индия, а открива — какво мислиш — Америка!

Нарами пушката си и като кихна, каза:

— Довиждане! И моля те, ако мине някакъв кондор наоколо, свирни ми.

— Дадено — кимнах аз.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.